

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/147/2015
Identifikačné číslo spisu:	6710218076
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6710218076.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Soni Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu Ing. E. P., bývajúceho vo W., zastúpeného advokátskou kanceláriou IKRÉNYI & REHÁK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 2, proti žalovanej News and Media Holding a.s., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 25, IČO: 47 256 281, zastúpenej advokátskou kanceláriou SCHWARZ advokáti s.r.o., so sídlom v Bratislave, Podbrezovská 40, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 000 €, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 11 C 186/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. augusta 2014 sp.zn. 13Co/833/2013, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. júla 2013, č.k. 11C/186/2010-543 uložil žalovanej povinnosť uverejniť ospravedlnenia žalobcovi v znení a za podmienok bližšie špecifikovaných vo výroku tohto rozsudku, na vlastné náklady odstrániť z internetového portálu články označené vo výroku rozhodnutia a zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 40 000 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že bol preukázaný neoprávnený zásah žalovanej do práva na ochranu osobnosti žalobcu (§ 11 Občianskeho zákonníka). V článkoch uverejnených žalovanou pod názvom „Kto ho chráni?“ a „A nič...“, boli uvedené viaceré nepravdivé a zavádzajúce údaje. Tvrdenie autora článku, že žalobca si požičal a neskôr kúpil motorové vozidlo Kia Sorento od zamestnanca firmy S.M.S., s.r.o., neboli pravdivé a rovnako nebola preukázaná ani pravdivosť informácie o tom, že voči žalobcovi bola podaná obžaloba a ani že bol za nejaký trestný čin odsúdený. Súd čiastočne zamietol žalobu v časti ospravedlnenia v znení týkajúcom sa vznesenia obvinenia voči žalobcovi, pretože v konaní bolo zistené, že žalobcu polícia vyšetrovala a bolo voči nemu

niekoľkokrát vznesené obvinenie. Nemajetkovú ujmu priznal súd žalobcovi v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka majú za to, že neoprávnený zásah žalovanej do práva na ochranu osobnosti žalobcu bol z hľadiska jeho povahy a pretrvávajúcich dôsledkov takej intenzity, že len ospravedlnenie sa javilo ako nepostačujúce. Poukázal na širokú publicitu denníka, v ktorom boli články uverejnené, tiež na charakter uverejnenej informácie o obvinení žalobcu z trestnej činnosti, a to bez možnosti žalobcu reagovať na obsah týchto článkov. Negatívny dopad spočíval podľa súdu v tom, že voči žalobcovi bolo len na základe informácií autora článku vznesené obvinenie, neskôr zrušené pre nezákonnosť a rovnako na podklade týchto informácií bolo vydané aj rozhodnutie Národného bezpečnostného úradu, ktorým bola žalobcovi zrušená platnosť osvedčenia vydaného pod č. H.. Tieto informácie viedli aj k začatiu správneho konania Úradom pre verejné obstarávanie vo veci vyčiarknutia žalobcu zo zoznamu. Sporné články sa navyše stále nachádzajú na internetovom portáli www.pluska.sk, je teda nesporné, že takéto dlhodobé pôsobenie žalovanou zverejnených nepravdivých, pravdu skresľujúcich tvrdení a neoprávnených hodnotiacich úsudkov vyvolávajúci ďalšie zásahy, neustále poškodzuje osobnostné práva žalobcu výrazným spôsobom a v značnej miere. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie žalobca aj žalovaná.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 5. augusta 2014 sp.zn. 13Co/833/2013, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a s jeho odôvodnením, na ktoré v podrobnostiach odkázal. K odvolacím námietkam uviedol, že odvolacie konanie je ovládané zásadou neúplnej apelácie prejavujúcou sa v tom, že uvádzať nové skutočnosti alebo ďalšie dôkazy v rámci odvolacieho konania je možné len v zákonom stanovených prípadoch. Keďže stranám sporu bolo v konaní pred súdom prvej inštancie dané poučenie v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., bolo ich povinnosťou, aby svoje vyjadrenia k veci samej, ako aj námietky týkajúce sa drobných opráv a nesprávností vo vzájomných tvrdeniach, predniesli v tomto momente. Pokiaľ teda žalovaná argumentuje v odvolaní tým, že pred súdom prvej inštancie neboli predmetom dokazovania tri články uverejnené na internetovom portáli, nespĺnila si povinnosť tvrdenia a z toho vyplývajúcu dôkaznú povinnosť. Žalovaná mala k dispozícii žalobu, z ktorej bol zrejмый žalobný petit aj vo vzťahu k článkom uverejneným na internetovom portáli, preto bolo jej povinnosťou namietkať nesúlad textu ospravedlnenia s obsahom článkov. Zdôraznil, že v kontradiktórnom procese nie je potrebné vykonať dokazovanie na tvrdenia strany, ktorým protistrana neoponuje a platí o nich, že sú nesporné. K námietkam žalovanej týkajúcim sa právneho posúdenia veci súdom uviedol, že k preskúmaniu rozhodnutia z tohto dôvodu nepostačuje len tvrdenie strany sporu o nesprávnosti právneho posúdenia veci súdom, ale je potrebné, aby ho strana zdôvodnila a preukázala konkrétnymi skutočnosťami. Odvolací súd totiž nemôže pristúpiť k reparácii alebo zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie len na základe tvrdenia odvolateľa bez ďalšieho. Konštatoval, že žalovaná v odvolaní nenavrhuje vykonať alebo zopakovať dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nenavrhuje ani použitie iného právneho predpisu na posúdenie veci. K odvolacím námietkam o nedostatkoch v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že ak má rozhodnutie súdu viac výrokov nie je potrebné, aby tie isté skutkové zistenia a právne závery boli prezentované ohľadom každého z nich. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia bolo zrejmé a dávalo jednoznačnú odpoveď na všetky vytýkané dôvody nepreskúmateľnosti s platnosťou pre všetky výroky tohto rozhodnutia. Odvolací súd sa stotožnil len s námietkou, že odôvodnenie v časti priznanej nemajetkovej ujmy neobsahuje žiadne porovnávateľné parametre. V tomto smere poukázal na svoj konštantný názor, že odôvodnenie takéhoto výroku nie je možné žiadnymi hmatateľnými dôvodmi a v podrobnostiach odkázal na svoje rozhodnutie vo veci sp.zn. 16CoPr/11/2012. Mal za to, že výška priznanej náhrady bola štandardná. Uzavrel, že ostatné výroky napadnutého rozhodnutia boli riadne odôvodnené poukazom na nepravdivosť a difamujúci charakter informácií zverejnených žalovanou v sporných článkoch.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla dovolaním žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“). Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods.1 písm. f/ a g/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca), ako dovolací dôvod uviedla ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie). K odňatiu možnosti konať pred súdom došlo podľa názoru dovolateľky tým, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Vytýkala odvolaciemu súdu jeho záver,

že si nespĺnila povinnosť tvrdenia, keď dôkazné bremeno preukázania existencie neoprávneného zásahu je výlučne na žalobcovi a právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom sa neviaže na tie dôkazy, ktoré vykonané neboli. Keďže žiadala zamietnuť žalobu ohľadom celého žalobného petitu, je nezrozumiteľný záver odvolacieho súdu o nespornosti tvrdení. Za arbitrárny označila aj záver odvolacieho súdu týkajúci sa jej odvolacích námietok voči odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti nemajetkovej ujmy. Namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje označenie do akej zložky práva na ochranu osobnosti bolo neoprávnené zasiahnuté, aký druh ujmy žalobcu bol zistený a čím bol preukázaný rozsah ujmy. Odvolací súd nereagoval ani na jej ďalšie podstatné odvolacie námietky, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie nemajú vecný základ vo vykonanom dokazovaní a právne posúdenie veci nemá podklad v zistenom skutkovom stave. Žalovaná ďalej vzniesla námietku zaujatosti voči JUDr. M. W., predsedovi senátu odvolacieho súdu, ktorý podľa jej názoru bol vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci pre jeho zaujatosť k žalovanej. Námietku zdôvodnila tým, že po právoplatnosti rozhodnutia vo veci sa dozvedela o skutočnosti, že v týždenníku PLUS 7 dní zo 17. novembra 2003 bol uverejnený článok s názvom „Na zdravie, pán sudca“, v ktorom bol predseda senátu kritizovaný za sklony k alkoholizmu a porušovaniu povinností pri výkone činnosti sudcu, za ktoré ho predseda krajského súdu žiadal v disciplinárnom konaní odvolať z funkcie. Preto bola presvedčená, že sú tu pochybnosti o nezaujatosti predsedu odvolacieho súdu pri rozhodovaní o jej odvolaní v prejednávanej veci, pre ktoré mal byť z rozhodovania vylúčený. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobca považoval napadnuté rozhodnutie za vecne správne a podané dovolanie za procesne neprípustné. Pokiaľ žalovaná chcela spochybňovať dokazovanie existencie či zverejnenia článkov na svojom webovom sídle, mala tak urobiť počas konania na súde prvej inštancie. Uvedené platí aj vo vzťahu k námietke nevykonania dokazovania ohľadom týchto článkov s poukazom na koncentračnú zásadu dokazovania v sporoch na ochranu osobnosti. Odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších stupňov boli podľa jeho názoru dostatočné, a to aj v časti priznania náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj vysporiadania sa odvolacieho súdu s odvolacími námietkami žalovanej. K tvrdenej námietke zaujatosti predsedu senátu odvolacieho súdu uviedol, že článok, na ktorý žalovaná poukazuje bol zverejnený pred viac ako jedenástimi rokmi pred vyhlásením rozsudku odvolacieho súdu a meno sudcu je v ňom uvedené iba ako sudca JUDr. M. Z., z čoho nie je možné jednoznačne identifikovať, že ide práve o predsedu senátu odvolacieho súdu. Námietku žalovanej označil za špekulatívnu, neopodstatnenú a nepodloženú žiadnymi relevantnými dôkazmi. Žiadal, aby dovolací súd dovolanie ako procesne neprípustné odmietol, prípadne ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Žalovaná dovolaním napadla potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 a 2, 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalovanou (§ 237 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p.).

9. Žalovaná predovšetkým namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré považovala za neodôvodnené a arbitrárne. K tejto námietke dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie : „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods.1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

10. S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľkou považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá síce je relevantným dovolacím dôvodom avšak v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011) prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode len vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (§ 238, 239, § 237 O.s.p.), čo však nie je prejednávaný prípad.

11. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutjyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

12. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalovanej. Odpovede odvolacieho súdu na jednotlivé odvolacie argumenty žalovanej sú zreteľné, odvolací súd vysvetlil, že je vecou strany sporu, aby zvolila účelné prostriedky útoku a obrany, predostrela svoje protiargumenty a podložila ich dôkaznými prostriedkami, keďže tak neurobila pred súdom prvého stupňa, v odvolacom konaní jej takéto právo neprislúcha (viď str. 45, 47 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu) a tým je vylúčené aj vecné prejednanie námietok žalovanej v odvolacom konaní. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení veľmi konkrétnym a zrozumiteľným spôsobom prezentoval dôvody, ktoré viedli k prijatiu záveru, že zo strany žalovanej došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu intenzity zakladajúcej nárok na odčinenie týchto dôsledkov peňažnou formou (str. 54-55 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Z takéhoto vymedzenia následkov zásahu bolo celkom zrejmé, v ktorej sfére života žalobcu sa prejavili. Skutočnosť, že žalovanej chýbalo v odôvodnení výslovné označenie, ktoré stránky osobnosti žalobcu boli dotknuté, aký druh ujmy bol zistený a čím bol preukázaný, je vzhľadom na obsah odôvodnenia celkom bez významu.

13. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14. Dovolateľka vo svojom dovolaní tiež naznačovala, že rozhodnutia súdov v prejednávanej veci nemajú

podklad vo vykonanom dokazovaní, pretože skutkový stav nebol zistený úplne a riadne. Napriek tomu, že túto námietku prezentovala ako vadu zmätočnosti konania, neúplnosť skutkových zistení alebo nesprávnosť skutkových záverov nie sú v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a mnohé ďalšie). Vzhľadom na procesnú neprípustnosť podaného dovolania sa dovolací súd námietkami žalovanej týkajúcimi sa dokazovania a neúplne zisteného skutkového stavu nemohol vecne zaoberať.

15. Napokon dovolateľka tvrdila, že vo veci rozhodol vylúčený sudca, predseda senátu odvolacieho súdu. Dovolací súd sa preto pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania zaoberal aj touto námietkou (R 59/97), pričom dospel k záveru, že nie je dôvodná. Žalovaná tvrdila, že predseda senátu odvolacieho súdu bol vo veci zaujatý z dôvodu uverejnenia článku v týždenníku PLUS 7 dní zo 17. novembra 2003 pod názvom „Na zdravie, pán sudca“, v ktorom bol kritizovaný za svoje sklony k alkoholizmu a porušovaniu povinností pri výkone činnosti sudcu, za ktoré ho predseda krajského súdu žiadal v disciplinárnom konaní odvolať z funkcie. Keďže článok, na ktorý žalovaná poukazuje, bol vydaný s odstupom viac ako desiatich rokov pred vyhlásením rozsudku odvolacieho súdu, z hľadiska vzniku akýchkoľvek pochybností o zaujatosti predsedu senátu odvolacieho súdu je žalovanou označená okolnosť absolútne irelevantná. Tak dlhá doba pôsobenia akýchkoľvek emócií (pokiaľ tam vôbec nastali) je vylúčená. Napokon o prípadnej zaujatosti predsedu senátu nesvedčí žiadna iná okolnosť vyplývajúca zo spisu. Pre záver o zaujatosti sudcu nie je postačujúce len presvedčenie strany sporu, že sudca je nestranný, pokiaľ sa neopiera o žiadne konkrétne skutočnosti nasvedčujúce pravdivosti tohto tvrdenia. Všeobecne sa u sudcu predpokladá a tiež vyžaduje taký stupeň tolerancie a nadhľadu, ktorý je vyšší než v bežných spoločenských vzťahoch alebo situáciách. Sudcovia, ako verejní činitelia, si musia byť vedomí toho, že ich práca ako aj osobný život, môžu byť sledované a tiež kritizované rôznymi inštitúciami, médiami, tlačou nevynímajúc. Musia byť preto pripravení rozhodovať nezaujaté a nestranné aj vtedy, keď sa (napríklad v novinovom článku) stanú predmetom záujmu médií alebo prípadne aj ich kritiky. Dovolací súd uzatvára, že okolnosť tvrdená žalovanou ani obsah spisu nedáva podklad pre záver, že uvedený všeobecný predpoklad vysokého stupňa tolerancie a nadhľadu sudcu nebol v prípade namietaného sudcu daný.

16. Tzv. iná vada konania namietaná žalovanou v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladala procesnú prípustnosť podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd mohol pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu len v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednáwanej veci.

17. V danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.